

EU, BIBLIOTECARUL

Cuvânt de salut pentru „Duplexul profesional”

Profilul bibliotecarului: studii și cercetări recente

(Chișinău, octombrie 2009)

Eu, Bibliotecarul, din cămăruța aceasta cu cărți de unde vă scriu, mărturisesc, fără puțință de tăgadă, că nu aș putea trăi, dacă lumea aceasta a Verbului, căreia mă închin, precum Faust odată, nu m-ar lăsa să viețuiesc, în armonie și împăcare cu miile de tomuri al căror paznic și familie sunt.

Eu, Bibliotecarul, am trăit truda, nu zadarnică, a legăturilor de cărți, cărate sisific, la temelii de biblioteci, am simțit maiestatea rafturilor pline de înțelepciunea veacurilor, dar și tristețea sau așteptarea, atinsă mai întotdeauna de aripa istoriei, a rafturilor goale, pe care tot eu, bibliotecarul, le-am umplut mai apoi, carte cu carte, atingând, cu fiecare tom așezat unde trebuie, eternități de o clipă...

Eu, Bibliotecarul, am visat, deopotrivă, labirinturi borgesiene și ferestre înalte pentru biblioteca mea și am trăit, ascuns de privirile alor mei, propria-mi durere Ghetsimani, dar nu am uitat niciodată să fiu un veșnic căutător al ideilor și al oamenilor care au nevoie de mine și nu știu să mă găsească.

Eu, Bibliotecarul, sunt aici, lângă tine, trecătorule, prieten și tovarăș de drum, învățător și frate, niciodată străin, niciodată singur, niciodată învins.

Eu, Bibliotecarul, semăn, sau poate chiar sunt, ca o continuare de poveste, Ana lui Manole, pe care toți o știu acolo, răbdătoare și sfântă, între ziduri, dar pe care n-o văd niciodată, unii pentru că nu au sufletul pregătit, alții pentru că nu au ochiul atent...

Eu însumi am crezut mai întâi, că sunt paznicul *Cârtii de nisip* a lui Borges, dar, cu timpul, când mi-au încărunțit tinerețile, am înțeles metafora care nu-mi dădea deloc pace, i-am înțeles destinul: Eu sunt aidoma Cărții de nisip, așezată la intrarea în Templu, sunt ochiul, sunt sufletul Templului numit Bibliotecă...

Eu, Bibliotecarul, sunt un om și nimic mai mult, dar vă privesc pe Dumneavoastră, frații mei de profesie și de suflet, și-mi spun: aici sunt, o, Doamne, și puterea cărților și puterea cuvintelor și destinul mișcător al bibliotecilor, aici sunt, în forța fiecăruia și a tuturor laolaltă, în sclipirea din privirea Dumneavoastră, în mângâierea și fermitatea cuvintelor pe care le mânuiți și le săpați în suflete.

Eu, Bibliotecarul, ucenicul celor buni, de ieri și de azi, care am răs, plângând, de urcușurile și coborâșurile mele de-a lungul istoriei, mă uit la Dumneavoastră, bunii mei bibliotecari și prieteni și, cu mâinile împreunate în reverență, vă spun: respectată să vă fie munca și dragostea pentru cărți și oameni deopotrivă, iubiți să fiți pentru generozitatea de fiecare zi și sporită să vă fie faima și izbânda.

*Drd. Teodora FÎNTÎNARU,
director, Biblioteca Județeană
„Duiliu Zamfirescu” Vrancea*